

S rozbřeskem se vydáváme do servisu, kde nám ale odmítají pomoc s tím, že se nejedná o originál pumpu Holden a proto na ni nemají náhradní díly. Zajeli jsme tedy do nedalekého Repca (obchod s díly na auta) a tam nám nabídli nejlevnější pumpu za 80 AUD, a to bych ji musel sám namontovat, což samozřejmě nepřicházelo v úvahu... Dohodli jsme se s Lenkou, že zkusím vyrobit ještě jedno fajnové těsnění a zkusíme ten kopec znovu. Stalo se, a tak se po čtvrté šineme vzhůru. Jak jsme ale tušili, kopec jsme opět nevyjeli. Obrátili jsme se a cestou dolů stavíme v prvním servisu. Natrefili jsme na skvělého chlapíka. Když závadu vyzkoušel na vlastní kůži, říkal, že to je divný, že se pumpy takhle nechovají, ale že neví co by to mohlo být jiného, takže ji vymění a uvidíme. Dal tam tedy novou pumpu (s logem Repco), nový filtr, vše to s cigaretou v puse během chvilky namontoval a vyúčtoval cenu 68 AUD sakum prdum, čímž jsme byli příjemně překvapeni. S obavami jedeme po páté do stoupání. Míjíme místo prvního kiksů, místo kde nám prasklo lano a úspěšně míjíme i poslední, nejvyšší, značku ze čtvrtého pokusu. A jsme bez problémů nahoře! Neumíte si představit, jak se nám ulevilo. Juchů!

U kempu Wheeny Creek

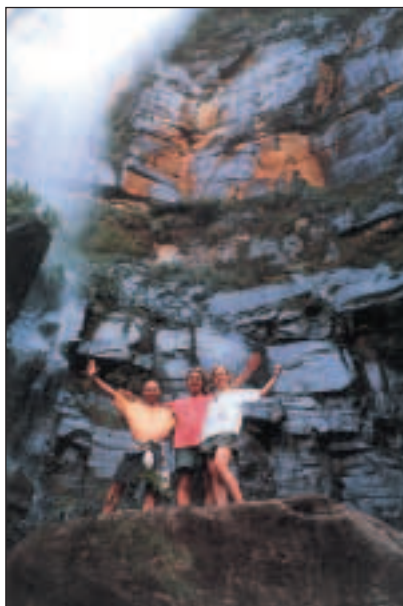

Fotoseriál: Lenka pózuje nahoře, odkud padá tento vodopád.

Pak jdeme dolů cestou vybudovanou ve stěně vedle vodopádu.

S kamarádem Peterem stojíme pod vodopádem.

Tuto nádhernou palmu jsme potkali cestou.

Uhýbáme doprava na silnici ke kempu Wheeny Creek, kde chceme strávit noc, a brzy se dostáváme ke konci asfaltu a jedeme po drsné lesní cestě, která je těsně na hranici sjízdnosti. Krokem postupujeme vpřed, když se asi po půl hodině z protisměru vyřítí 4WD, celkem koukal, co to proti němu skáče přes kořeny. Po dlouhé době konečně sjíždíme poslední sešup, brodíme říčku a jsme za nesnáze a nepohodlí odměněni krásným kempem zdarma. Po příjemné koupeli odpočíváme a vydáváme se na krátkou procházku podél vody. Je to tu moc hezké a klidné. Cestička je bohužel celkem neprostupná a my máme z neznámé okolní přírody trochu strach, jsme napnutí a čekáme, odkud na nás co vyskočí, a tak jdeme raději zpět.

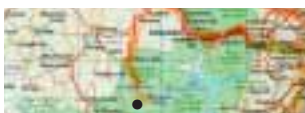
Pochvalujeme si náš nový benzínový vaříč. Má malou spotřebu, lehce se doplňuje a výhřevnost je dobrá. Koupili jsme ho v Sydney za 125 AUD a byla to jedna z našich nejlepších investic.

Protože jsme kvůli problémům s autem nabrali menší zpoždění, vstáváme druhý den v šest a opouštíme Wheeny Creek druhou stranou, než jsme přijeli. Je to sice delší, ale nechceme se vracet po té divoké lesní cestě. Tato objížďka má jednu nevýhodu – opět budeme muset vystoupat náš osudný kopec, kde jsme se tak nepříjemně zacyklili... Naštěstí šestý pokus proběhl opět bez zaváhání. Okolo osmé jsme již v Mount Tomah Botanical Garden. Zahrada sice otevírá pro veřejnost až v deset, ale brána je dokořán a nám se nechce dvě hodiny čekat. Vjíždíme dovnitř a jeden ze zaměstnanců nám na parkovišti s úsměvem přeje dobré ráno, dobrou chuť k snídani, kterou právě konzumujeme a dovoluje nám se po botanické porozhlédnout. Musíme tuhle prohlídku každému doporučit. Je to zahrada chladnomilných rostlin, nádherné jehličnany ze všech koutů světa doplňují exotické květiny a také například nám známé bylinky či růžový koutek. Zahrada je umístěna na vysokém kopci Mt Tomah, čímž jednak leží v poměrně studeném podnebí a jednak poskytuje nádherné výhledy. Pokud byste měli hlad, je uvnitř zahrady i restaurace, kde můžete poobědvat na terase, kde se nepřekonatelnými panoramaty můžete dosyta kochat.

Cesta k našemu dalšímu cíli, **Kanangra Walls**, vede přes Lightgow a Jenolan Caves, kde Holden opět dostává zabrat v prudkých kopcích a sjezdech. Průjezd Jenolan Caves je obzvlášť efektní, jednu chvíli projíždíte autem jeskyní, což je poměrně neobvyklý a nečekaný zážitek. Turistický ruch je zde čilý, jeskyně jsou hodně populární. Až příliš, řekl bych. Dál se pokračuje serpentýnami a zde již zdaleka tolik lidí není.

Posledních asi 25 km je GRAVEL ROAD. Je to naše první a jsme patřičně vyplašeni. Pro evropského řidiče je to šok. Samozřejmě jsme slyšeli o neasfaltových silnicích a těšili jsme se na ně, ale že to přijde tak blízko Sydney, to bylo opravdu překvapení. Ze začátku jsme jeli krokem, pak třícítkou, pak jsme zjistili, že takhle by se cestování neúměrně prodloužilo a v momentě, kdy jsme viděli ostatní, jak to kolem nás vesele mastěj stovkou, osmělil jsem se a jel tak šedesát. Inu, začátky jsou těžké a nutno podotknout, že se štěrky nevyplatí podceňovat. Opravdu se auto chová diametrálně odlišně, než když je na asfaltu a chvilku trvá, než si na to řidič zvykne. Zejména brždění a projíždění zatáček vyžaduje klidnou nohu.

Od oběda nás vyhnaly vlezlé mouchy, spěcháme tedy na túru. Bohužel se okolo začaly houfovat mraky a vypadá to, že sprchne. Kanangra Walls jsou nádherné stovky metrů vysoké srázy, stylem podobné Blue Mnts (aby ne, je to kousek). Zrovinka,

Kanangra Walls

když jsme stáli na kraji jednoho takového srázu, nedaleko od nás udeřil blesk a tak jsme se z té šlupky vylekali, že by se v nás krve nedořezal. Rozhodli jsme se tedy pro ústup z náhorní plošiny do bezpečí a vzdali tento výlet. Zároveň jsme nechtěli, abychom tu zůstali uvěznění, neb gravel road, když zaprší, je neprůjezdná. Vrátili jsme se do vesničky Blackheath, kde jsme se ubytovali v kempu a nečas přečkali ve stanu psaním deníku a popíjením vínečka. Nikdy v životě jsme si ani jeden z nás nevedli deník, ale tady je to něco jiného. Když jste jednou na cestě, která byla vaším snem a toužíte si zapamatovat každý detail, tak vám nezbude nic jiného, než sednout a psát.

Morton National Park, 5. 1. 2001

Rozlehlý Morton National Park se nachází 150 km jižně od Sydney cestou do Canberrý. Jeho nejznámější atrakce – vodopády Fitzroy Falls jsou lehce přístupné po celý rok i pro konvenční vozidla (2WD). Odlehlejší části parku již vyžadují 4WD. Vodopádů je tam několik a podle vaší chuti můžete absolvovat procházky od několika stovek metrů po celodenní vycházky. Část cest je přístupná i pro vozíčkáře.

Opět vstáváme brzy a vracíme se na skok do Sydney, kde nás čeká nějaké úřadování a poslední (třetí) očkování proti žlutence. Příjemně nás překvapila cena 20 AUD za jednu dávku. Dvě jsme měli už z Čech. Do Austrálie obecně potřebujete

stejně očkování jako pro Čechy, takže veškeré přilepšení jako jsou žloutenky typu A, B a jiné nemoci jsou na našem uvážení.

Pak již směřujeme na jihozápad za zmíněnými vodopády.

Po té, co jsme odbočili z dálnice, ubíhá kolem nás neuvěřitelně krásná krajina. Ukázkové zahrady, rozmanité stromy úžasných tvarů. Je evidentní, že lidé, co zde žijí, nešetří penězi za zahradníky a zahradní architekty.

Po příjezdu do parku si v infocentru rezervujeme místo v kempu u Bundanoonu, který je vzdálený asi 30 km, což nám připadá jako dost zvláštní způsob spravování tábořiště, ale budiž. Pravda je, že naše místo je neobsazené, máme připravené dřevo na oheň a my se ještě navečer vydáváme projít do lesa ke starým uhelným dolům. Tam potkáváme naši první ještěrku: Frilled Neck Lizard, česky Agama Límčová. Po návratu do kempu nás čeká teplá sprcha, kterou jsme v malé lesní budce opravdu nečekali. Asi nebyla moc používaná, jak jsme usoudili podle množství pavučin. Z takového luxusu uprostřed buše jsme mírně konsternováni, ale nijak si samozřejmě nestěžujeme.

Canberra, 6. 1. 2001

Se svítáním v pět ráno jsme na nohou a po osmé parkujeme u informačního střediska v hlavním městě Austrálie. Škoda, že centrum otevírá až někdy v půl desáté. Děláme si vedle auta snídani a usuzujeme, že máme dostatek informací a literatury, abychom nečekali a vyrazili. Na prázdném parkovišti u parlamentu necháváme auto a jdeme se podívat na technické muzeum – Questacon na inzerované interaktivní exponáty. Proplétáme se mezi houfy dětí a opakujeme si fyziku ze základky. Na konci na nás dokonce pustili zemětřesení a blesky, Lenka si zahrála ve filmu, ale celkově nic moc, měli jsme tam být tak před deseti lety... smůla. Už jsme zjistili, že chodit po tomhle městě pěšky je hloupost, vracíme se tedy a přesouváme se k novému parlamentu autem. U vchodu nás čekala jednoduchá vstupní prohlídka, kterou jsem ale neprošel. Byl jsem dotázán, zda mám zbraň a po mém váhání mi oznámili, že mám. V ledvince jsme měl víceúčelový nožik a ten mi byl obraten zabaven. Přilepili na něj cedulku „lethal weapon“ (smrtonosná zbraň) a že prý si ho mohou při odchodu vyvednout.

Parlament mají hezký. Ze všeho nejhezčí mají záchody. Při konání potřeby jsem byl obklopen zlatem, což se mi nestává každý den. V přízemí je povinná prodejna turistických suvenýrů a tak jsme se šli podívat, co nabízejí. Kromě několika pohlednic s Canberrou, tu byly k dostání především „domorodé“ předměty. Naprosto stejně jako v Sydney (to jsme ještě netušili, že to tak bude všude). Trička, podložky, didgeridoo (dutý větve, na který se vrčí), vyřezávaná zvířátka apod., na všem stejné motivy. Aboriginci, kteří tu jsou v podobné situaci jako u nás romové, se pyšní tisíciletou historií svého národa, ale upřímně řečeno, náš postoj k nim není příliš vstřícný. Mají problém se začleněním do společnosti a tak žijí z podpory a jen pár z nich pracuje. Například vyrábí suvenýry. A to, že se nám někdo neustále snaží prodat triko s tečkovaným klokanem za 50 AUD, nás nijak nepotěší a neobměkčí. Ale o tom více, až potkáme domorodé umění.

Ještě jsme navštívili botanickou zahradu, ale po Mount Tomah nám přišla nezajímavá. Celkově na nás strohá a odlidštěná Canberra nijak hluboce nezapůsobila. Byli jsme příjemně překvapeni pouze čilým trhem, který jsme náhodou objevili v obytné části města. Přestože se podle informací v průvodcích poslední dobou město snaží oživit své ulice, moc se mu to nedaří a běžný život, kavárny, kina, restaurace, apod., najdete málokde.

Kosciuszko National Park, 6. 1. 2001 – 8. 1. 2001

Kosciuszko National Park je největší park NSW (cca 650 000 hektarů), najdete ho jihozápadně od Canberrý a táhne se až do Victorie. Ukrývá nejvyšší hory Austrálie a i během letních měsíců se zde můžete setkat se sněhovými vánicemi. Hory byly donedávna poměrně nepřístupné, teprve od vyasfaltování Alpine Way jsou dosažitelné i pro konveční vozidla. Park je jedním z nejvýznamnějších zimních středisek Austrálie a pokud byste dostali chuť si zalyžovat či užít jiných sněžných radovánek, právě zde je soustředěna nejširší nabídka. Kosciuszko však přitahuje mnoho návštěvníků i v letních měsících, kdy nabízí vše, co si můžete přát. Turisté jezdí na kanoích, plaví se na kanoích, nicméně hlavní náplní je stále pěší turistika. Poměrně drsné a krásné hory přímo vybízejí k procházce. Pokud je ošklivo, můžete využít nabídek cestovních kanceláří, které vás rády dovezou do některé z četných krasových jeskyň či můžete absolvovat prohlídku jedné z několika vodních elektráren. Právě zde se odehrál zápas člověka s přírodou: Dělníci spoutali pět řek, jejich tok byl změněn z východního směru na západní a byla tak zavlažena velká část Victorie a západních planin. Do kamene bylo vyraženo 145 km tunelů, bylo postaveno 17 přehrad a vybudováno 7 elektráren, 1600 km silnic obepnulo jednu z nejdrsnějších oblastí Austrálie. Tento projekt (Snowy Mountains Hydro-Electric Scheme), který začal roku 1949, přinesl ekonomickou prosperitu celé zemi.

Bohužel člověk v tomto zápasu zvítězil a dnes se ukazuje, že toto těžce vydobyté vítězství (na soustavě přehrad pracovalo 100 000 lidí) má i své stinné stránky. Oblasti, odkud se voda tímto odvedla vysychají a je porušena (nikoli překvapivě) ekologická rovnováha v okolí původních toků řek. Některé ekologické organizace volají po návratu řek do starých koryt (zejména jde o Snowy River), ale osobně nevěřím, že by to bylo možné. Elektrárny totiž zásobují Sydney a Melbourne čistou energií, šetří tak životní prostředí a z Victorie se stal zemědělský kraj na této vodě závislý.

Jedeme tedy do hor, vstříc pěkné bouřce. Ve středisku Jindabyne nabíráme informační materiály a s mírným blouděním hledáme kemp Thredbo Diggings, který nám doporučili Peter a Jitka, kamarádi, kteří na podobnou cestu vyrazili o nějaký ten týden dříve. Při vstupu do parku platíme 45 AUD za tři dny pobytu, ale kemp je zase zdarma, takže to tak nebolí. Jen co jsme dovečeřeli, přišla buřina. Náš stan je ale perfektní. Malý, stabilní a stoprocentně voděodolný. Tedy pokud si ho nepostavíte na dno řeky. Stan jsme zakoupili už v Čechách. Nebyl nejlevnější, ale my jsme taky měli náročné požadavky. Potřebovali jsme stabilní, odolný a hlavně lehký, protože jsme

Na vrcholu Kosciuszka, 2228 metrů.

vítá sluníčko, mraky se většinou válejí v údolí pod námi, i když nad hlavou jich stále pár zůstává. Jdeme tedy na Kosciuszko. Cesta vede po kovové mřížové konstrukci, něco takového jsme ještě neviděli, je to učiněná dálnice pro pěší. Díky tomuto upravenému povrchu a hordám obrovských kousavých much postupujeme velmi rychle – asi 6 km/h. Takhle lehce jsme si výstup na nejvyšší horu kontinentu nepředstavovali. V půlce cesty jsou záchody a musíme uznat, že to není špatný nápad, turistů je tu přehršel.

Celkem nás překvapuje, že zde i uprostřed léta nacházíme sněhová pole. Zase tak vysoké hory to nejsou, Kosciuszko má 2228 metrů. Kopce jsou oblé, sem tam se vyskytne jezírko, když se mraky na chvíli rozestoupí, nabídne se nám pěkný výhled. Okolo nás kvetou houževnaté kytičky. Postupujeme nahoru a za námi se jako had vine železná dálnice.

Docela jsme se nasmáli, protože na samém vrcholu jsme potkali českou rodinku. Popovídali jsme si a vzájemně se vyfotili. Mouchy nám brání v jakémkoli odpočinku, jdeme tedy zpátky a uvažujeme o koupi klobouků s protimušší sítkou. Potkáváme šilence, co mají na kloboucích zavěšené třásně z korkových špuntů, ale to člověk dřív

plánovali různé pochody v horách se stanem v batohu na zádech.

S novým dnem na nás čeká příjemné překvapení. Při ranní hygieně kolem nás skáčou tři klokani. Jsou pěkně velcí a jsou to první klokani ve volné přírodě, které vidíme. Trojskokem to vzali kolem našeho stanu, auta a pak přes plot kempu a byli fuč. Na poprvé to byl zážitek perfektní, ale s množstvím klokanů ve volné přírodě vám snadno za chvíli zevšední.

V řece jsem se zkusil vykoupat, ale ta voda byla tak studená, že jsem tam vlezl sotva po kotníky a měl jsem pocit, že se moje prsty na nohou co chvíli rozhodnou utéct a vyšplhají výš... vzdal jsem to. Podle předpovědi má pršet, což nám hatí plány na výstup na Kosciuszko. Ostatní atrakce místních hor jsou ale poměrně daleko, tak jedeme do Thredba, místního zimního střediska a lanovkou se necháváme vyvézt nahoru, k začátku trasy vedoucí na nejvyšší horu Austrálie. Tam nás

Všimněte si dálnice vedoucí na nejvyšší horu Austrálie.

Blue Lake. Zima a mlha bohužel výrazně kazí celkový dojem.

zašne šilhat a zblázní se, než aby odehnal mouchy. Mimochodem, tento klobouk je hitem v dárkových obchodech.

Jsme zpět u lanovky a choulíme se. Je pořádná zima. Vracíme se zpět do kempu. Ťapky nás bolí jako po dlouhé túře po asfaltu (tohle bylo asi 12 km) a tak odpočíváme.

Druhý den brzy ráno autem stoupáme na Charlotte Pass, odkud vedou cesty na Kosciuszko, Blue Lake apod. A nemusí se platit lanovka. Silnici tu už máme projetou, protože jsme sem předevečirem zabloudili. Nahoře nás vítá nevlídné mlhavé počasí. To nás těší, protože můžeme užít i to oblečení, o kterém jsme si mysleli, že ho táhneme zbytečně. A také ve všech průvodcích psali, že tu i uprostřed léta může být hnusně a tak máme radost, že nelžou. Po chvilce přemlouvání se navlečení do šustáku a moiry vydáváme na 10 km procházku na Blue Lake. Hned po úvodním sestupu překonáváme po kamenech známou Snowy River (Sněžná řeka, hrála ve filmu Muž od Sněžné řeky). Když jsme se mlhou a deštěm dotrmáceli k jezeru, byli jsme přírodou odměněni asi dvacetisekundovým okamžikem, kdy se z ničeho nic vyjasnilo a my jsme si mohli prohlédnout a vyfotit okolí. Pak zase mlha klesla. Během návratu se mraky ještě několikrát protrhaly a odhalily nám části výhledů, ale evidentně jen proto, abychom mohli závidět těm, kteří se sem vydají za příznivějšího počasí. Ještě obdivujeme rozmanitou horskou květenu a moc nám líbí Snow Gum – druh eukalyptu, který roste na horách. Jeho typická sloupaná kůra je až třibarevná. Les tak hraje barvami, což je pro nás nevšední podívaná. Ze Snowy River lovíme kamínky na památku.

Krajina se po opuštění horských oblastí rychle mění.

